

Φάντασμα

Με μάτια ανοιχτά ξαγρύπνησα
Στοιχειώνοντας τα όνειρα που βάλθηκαν να σε στοιχειώσουν
Μοιρασμένος στις άκρες του δωματίου δεμένος
Αντιφεγγίζοντας την κάμψη της Σελήνης

Στεγνώνω τις ρυτίδες σου στο πάτωμα
Κρατώντας τα λευκά μυρωδάτα σου μαλλιά
Εμπρός στον καθρέπτη σου αφυδατώνομαι
Εισχωρώ και παραμένω ενεργό γυαλί λαξεύοντας τα χνώτα μου

Αφαιρώ τους οφθαλμούς προς επαγρύπνηση
Τρίζοντας το κρεβάτι απαλά σαν κοιμάσαι
Ξορκίζω κάθε πεθυμιά Κάθε μου ζήλια
Αφήνοντας πίσω νεκρούς αφηγητές που σε φαντάστηκαν γυμνή ,
δοσμένη στις ορέξεις τους
Είσαι για εμένα που νοσταλγώ την μοναδικότητα

Άυλος κινούμαι δίχως σώμα εμποτισμένος στο άρωμα σου
Κρεμασμένος από το φωτιστικό που έντυσες με χρώματα
Κουδουνίζω την ψυχή μου Πάν-τρέποντας το παρελθόν
Είσαι Γλυκιά Γάργαρη Σταρένια

Φόβοι δεν με δένουν
Στις σπηλιές που κατοίκησα το φως δεν είχε χώρο
Κι όμως περιφερόμουν στις γόβες σου...νιώθοντας τα δάχτυλα
Γινόμουν πόδι
Κατέπιπτα σαθρός, νωθρός και λιγωμένος...
Όσο με άφηνες σου ψιθύριζα
Όσο με έκλεινες στη σκοτεινιά ψυχογραφούσα
Είχε φορές που απότομα ψυχορραγούσα...
Λυνόμουν σ' έναν γρίφο μαγικό

Μες την μποτίλια που κάποιος κάποτε σου χάρισε έγινα γράμμα
Ακόμα κρατούσε τ' άρωμά του το γυαλί
Περίτεχνα το φόραγα για να σου κλέψω κοκκινόδετο σάρκινο φιλί

Βασίλειος Πασιπουλαρίδης